

TIDEN GÅR INTE LÄNGRE

att minnas det obeskrivbara

en film om att bli älskad
- av fel anledning
- av fel personer

Den berättande:

I begynnelsen skapar guden sig själv av lukten från sin egen svett.
Sedan vänder han sig bort för att andas.

Genom ett hål i hinnan förnimms den, stanken;
av svett
exkrement
och dålig andedräkt

Den berättade:

Hinnan...
Den skyddar mig.
Den skyddar min kropp, stänger omvärlden ute.
Den omsluter mig som en varm vind och talar till mig när ingen annan gör det.
Och den är len.
Len som hud;
gammal hud;
en ärrad och sprucken

utan förvarning
formas strupen
luftvägen som öppnas
till ett fruktansvärt
ljudlöst vrål
inåtvänt

Den berättande:

Med makten kommer möjligheten.
Med möjligheten skapas tillfället;
att mjuka upp den ovilliga kroppen
att bryta ned viljekraften
att utnyttja, förgripa
Tillfället att skapa sig själv.

Makten söker sig ingenstans, låter barnen komma in utan att hindra dem.
Makten sätter barnen främst, uppmuntrar dem att ödmjukt resignera och bli beroende;

av visdomen och omvårdnaden
av styrkan och rättfärdigheten

Makten bjuder barnen att lägga sig i dess armar.
Makten säger: låt barnen komma till mig.

Med makten följer även möjligheten att dölja det sjuka;

svulsten som äter sig in i den lilla kroppen
de osynliga spåren
det extrema utnyttjandet
det självfixerade tillfredsställandet

Fullbordandet.

Guden tynar bort, endast stanken dröjer sig kvar;

av svett
exkrement
och dålig andedräkt

Och spåren som överlever tiden...

Den berättade:

Jag reser mig, men jag kan inte resa mig.
Jag går, men jag kan inte gå.
Jag blundar, men jag kan inte blunda.

Ler jag?

Jag trodde jag ägde den, självkontrollen.
Men min egenkärlek är inte längre besvarad.
Ge mig något som inget betyder!

En stor kuk i handen...

Syns jag?

De har aldrig funnits - de ljudlösa.
Det måste vara så.

Det mörka...
...där finns ingenting.
Där finns ingenting!

Fallet som står bi.
Fallet som tar emot
med vidöppen famn.

Fallet som lindrar och söver.
Fallet som är glömskan.
Det ljudlösa.

Det ljudlösa.

Den berättande:

Dammkornen dansar genom rummen likt dansande dammkorn. Försiktigt blottar du ditt inre, tyst betraktar du spillrorna som sopats undan och gömts; tillförsikt och uppgivenhet, ambitioner och bortslagna drömmar; bitar av dig själv, dina vänner, rummet, tiden.

Minnena dröjer sig kvar på insidan, likt blåmärken.

Tiden går inte längre.

Den berättade:

Vakna...